

The Whale Hunt

ב-2007 הצטרף האריס למסע ציד הלווייתנים המסורתי של בני שבט האינפיאק באלסקה. במשך 9 ימים, בטמפרטורה של 22 מעלות מתחת לאפס, האריס וצולם המשנה שלו צילמו 3,214 תמונות, אחת כל 5 דקות או 2 לווייתנים 40 טונות בשר שכבו על החוף. את התמונות ציף האריס למצגת שמדמה דופק אנושי אטי וממושך, שצובר תאוצה ומתפרע ברגעי השיא של הצייד thewhalehunt.org

הרגש מתרגם האתר לנקודה וירטואלית צבעונית אחת: אפשר להגיע אליה בחתכים שונים, לפי פריטי המידע שנאספו מהבלוג, ולהיצה קלה עליה חושפת את המשפט טעון הרגש העומד מאחוריה. התוצאה היא תמונה פואטית במיוחד של בני אדם ברחבי העולם, ככל רגע נתון. האריס מסביר: "חשבנו שבעזרת האתר אפשר לענות באופן גס על שאלות כמו: האם האירופים עזובים יותר מהאמריקאים? האם נשים מרגישות שמנות יותר מגברים? האם גשם משפיע על תחושתנו? מהם הרגשות שמייצגים נשים ניו יורקיות בשנות העשרים לחייהן? ומה חשים עכשיו תושבי בגרד?". האריס סקרן לגבי בני אדם. הם לא רק הצבעים שמשמשים אותנו, לא רק הפיגמנטים. הם גם מושא החקירה, היצירה, האהבה. "תמיד הרגשתי שלכולם יש משהו מופלא ויפה בתוכם, לכולם", הוא אומר בראיון מיוחד ל"כלכליסט". "תמיד חשבתי שהייתי רוצה לסתת ולחשוף את היופי המרדים הזה. תחשוב שיש לך הודמנות לחשוף את היופי הזה אצל שניים שלושה אנשים, ותחשוב שיש לך הודמנות לחשוף אותו אצל מיליון או 50 מיליון בני אדם".

50 מיליון בני אדם משתמשים מדי חודש באתרי הכירויות ברשת.

בפברואר הם הגיעו ל-MOMA, המוזיאון לאמנות מודרנית בניו יורק. האריס הציב שם מסך מגע בגודל 56 אינץ', שעליו מרחפים בלונים. האוויר ככל בלון היה קו אופי של אחד הגולשים או תמונה של בן הזוג שהוא מחפש, כפי שהגדיר אותם בכרטיס הכירויות שלו. "אנשים בחורים לרדום את הוהתם, את האני שלהם, לכמה משפטים בכרטיסים האישיים שלהם ברשת", הסביר האריס למבקרים בתיחת הערוכה. "הפרופילים האלה הם מעין מסר מודרני בבקבוק, שמגלה לא רק מיזהם אתם אנשים, אלא גם מה הם רוצים, את מי הם מחפשים ומה רומנטי מבחינתם". האלגוריתם של הפרויקט – שנקרא "I Want You To Want Me", פותח על ידי האריס ופרופ' קמבר והומן על ידי ה-MOMA לתערוכת Design and the Elastic Mind – סרק הפעם עשרות אלפי כרטיסים באלפי אתרי הכירויות. המטרה: לאתר משפטים שמתחילים ב" I am", ובעצם מתארים את כעל הכרטיס עצמו, ומשפטים שנפתחים ב" I am looking for", ומתארים את השריד המבוקש. כל גולש מיוצג בבלון: כחולים לגברים, ורודים לנשים, בחורים לצעירים, כחום יותר לבוגרים יותר. להיצה על הבלון חושפת את אחד המשפטים שבו כעל הכרטיס הציג את עצמו או את האופן שבו תיאר את בן או בת הזוג המבוקשים. משחק בלונים מאפשר לברר, למשל, מה מחפשים בגברים בני 60 ומה מחפשים בני 30, איך מגדירות את עצמן בנות 20 ואיך עושות זאת בנות 40. נוסף על הפרופיל המקסימלית של אוכלוסייה ואהבה, האריס וקמבר יצרו גם אלגוריתמים מיוחדים שמצמידים זה לזה בלונים ורודים ובלונים כחולים, שעל פי ניתוח הטקסטים נמצאו מתאימים. אבל אין מה לחשוש, האריס לא הופך את הטכנולוגיה לכוח

עליו. "במהלך המחקר לעבודה התחלתי להשתמש בשריית השריד של האינטרנט בעצמי", מספר האריס. "הניסיון שלי בסוג כזה של דייטים היה רע מאוד, וגיליתי שהרבה מאוד אנשים מרגישים כמוני. אבל הדבר העיקרי שהבנתי בפריקט הזה הוא שאנשים שמשמשים באנליין דייטינג הם אנשים כמוני, וכמוך, וראיתי את התקווה ששירותים כאלה מציעים. מצד שני גיליתי, גם באופן אישי, את מפת הנפש והניסיון השלילי שהם לפעמים גורמים לאנשים. זה בעיניי מיקרוקוסמוס מעולה ליחסי אדם-מכונה הוא מייצג את התקווה הגדולה שהטכנולוגיה מציעה לאנושות, כלומר את היכולת לפתור לאנשות את כל הבעיות שאיתן היא מתמודדת. מצד שני, כשאתה שם את מבטך בטכנולוגיה, אתה מרגיש בחלק גדול מהמקרים מרומה, מנותק יותר, בודד יותר, מאוכזב יותר מאשר לפני השימוש בה. זה הפרדוקס הטכנולוגי בעיניי, אבל אני חושב שזה יכול להיות אחרת, טכנולוגיה יכולה להעשיר את חיי האנושות, להפוך אותם ליפים יותר ולאנושיים יותר. עולם הדייטים הווירטואלי משאיר אחריו הרבה אנשים פגועים, ונומה לי שאחד הרברים שהעבודה מרגישה זה את העבודה שאף פעם לא יהיה תחליף אמיתי למפגש בשר ודם".

פני התינוק ותחלתי העולל של האריס, בן 29, הם הדברים הראשונים שקופצים לעין במפגש כמעט בשר ודם איתו.

נמלט מניו יורק המהבילה אל רומנט, עיירת הסקי באיסלנד שבה הוא נהפך מילד שמשרבט ציורים ומחשבות קאסטרופיות מחברות ליוצר שהצליח להפוך אלמנטים וירטואליים לחומר של ממש. "התכוונתי ללמוד אמנות, אבל איכשהו הירדרתי למדעי המחשב. ת'אמת, די שנאתי מחשבים לפני הלימודים. אני עדיין מנסה למתוח קו בין החיים שלי למחשב, אני מנסה להשתמש בו ככלי עבודה ולא יותר. עם הזמן זה הולך ונהיה לי קל יותר". איך אתה מגדיר את מה שעשית בשנים האחרונות? "קשרתי נקודות מנושאים שונים של חיי. תמיד עשיתי אמנות – כילד ציירתי גיבורי קומיקס משלי, כמתבגר המשכתי לצייר על קנבס, וכשהתחלתי ללמוד בפרינסטון בחרתי באופן מודרני מחשב. המפגש בין שני העולמות הללו – המחשבים והאמנות – יצר מעין סרק שבו אני מתקיים בשנים האחרונות, מנסה לגשר בין השניים. עם הזמן התחלתי להתייחס לקוד של שפות תכנות כאל צבע על קנבס, וזה נהפך לקופסת הכלים שבה אני משתמש כדי לספר סיפורים". לא משובך לספר סיפורים באמצעות טכנולוגיה? "בעיניי, האלמנטים הבסיסיים של סיפור לא השתנו: מי, מה, למה, היכן ומתי. מה שהשתנה הוא השימוש במדיום, שמאפשר לי היום לספר את הסיפור בצורות שונות. אנתרופולוגיה מתחילה לחקור את האפשרויות שגלגולות בו. אנתרופולוגיה עכשיו בטכניקות חדשות של סיפורים לא ליניאריים, או סיפור שמסופר בדי כמה מספרים, עם קנה מידה משתנה – אבסטרקטי מאוד או מפורט מאוד. ההבדל הממשי שאני מזהה הוא שאינפורמציה יכולה לשנות את הסיפור במהלך החקירה שלה, כלומר במהלך התגלגלות הסיפור הוא יכול להשתנות, כשמדובר בעיבוד נרחב של אינפורמציה". איילו סיפורים אחרים מהפך, בעצם? "אחד מתחומי העניין הראשונים שלי היה אנשים. טועים לחשוב שהענייניי בבדיקות יחסי הגומלין בין טכנולוגיה לאנושות. למעשה, הטכנולוגיה היא בעיניי רק עוד כלי לחקירת הסיטואציה האנושית, לא יותר. ככלי, היא מאוד מעניינת, בעלת יכולות שאני לא מוצא במדיה של אמנות, והיא כמוכן מייצגת נאמנה את התקווה. זה נראה לי אך טבעי להשתמש בה למחקר ולייצוג ההבנות שלי בנושא". ובמספר סיפורים, איך היית מספר את הסיפור שלך? "אני חושב על זה כרגע. אני מודע לכך שהעבודה שלי לא היתה אף פעם אישית, היא עוסקת ברגשות ובניסיון של אנשים אחרים. זה כמוכן נעשה במכוון, אבל עכשיו אני מתחיל להתעניין בסיפור שלי ומנסה לבנות אותו על ידי שימוש במדיום שאני עובד איתו. אין לי עדיין תשובה, אבל אני עובד על זה".

בשנות השבעים הכריז מלך בהוטן הענייה על האושר האנושי כתחליף לתוצר הלאומי של המדינה.

האריס. "התכוונתי ללמוד אמנות, אבל איכשהו הירדרתי למדעי המחשב"

לממלכה הקטנה שעל ההימלאיה. "על פי ההיגיון של המלך, אפשר לשפוט את שגשוגה של מדינה טוב יותר לפי האושר של תושביה מאשר לפי עושרם. או יצאתי לבדוק את תפיסת האושר בבוהטן. ביקשתי 107 מראיינים לדרג את רמת האושר שלהם מ-1 עד 10, חילקתי להם בלונים בהתאם לתשובה – מספר בלונים מתוצאת הדירוג. צילמתי כל אחד מהנשאלים עם הבלונים שהיא קיבלה וראיינתי אותם על מושג האושר: מה היה היום המאושר בחייהם? איזו בריחה גרמה להם לצחוק ללא הפסקה? ביקשתי מהם לרשום משאלה אחת על אחד מהבלונים. רוקנתי אותם, ובלילה האחרון ניפחתי את כל הבלונים עם המשאלות על פסנתר וקשרתי אותם שם. זה מין פרויקט כיפי של סקרנות בנוגע למושג אושר שונה משלנו, וכרגע אני עובד על הצגתו על המסך או במרחבים אני מוצא את עצמי מנסה לספר סיפור שמחבר בין עולמות מאוד שונים, בין פערים שלאכארה אין ביניהם מן המיתוץ". האריס אהב לנוע, לא רק כחלקיק על המסך או במרחבים הווירטואליים. ב-2007, למשל, הוא יצא למסע של תשעה ימים באלסקה, שבו ליווה את בני שבט האינפיאק בצייד הלווייתנים המסורתי שלהם. 22 מעלות מתחת לאפס לא הפריעו לו ולצילם המשנה שלו לתיעוד את המסע ללא הפסקה, תמונה אחת מדי חמש דקות. את מקצב התמונות הזה הוא מציג כמעין דופק אנושי, באתר thewhalehunt.org. דופק אטי וממושך "חיפשתי סיפור שהוא אפי, שיהיה מעניין, סיפור שהוא על-זימני. סיפורים כאלה קשה מאוד למצוא, במיוחד בחיים המודרניים-אורבניים, היכן שהחיים הם בטוחים ומעניקים תחושת שליטה. חיפשתי סיפור שישלב בין הישג לחוש, בין מסורת לטכנולוגיה. השבט משתמש בטכנולוגיה: יש להם אינטרנט, צלחות לוויין ודי.וי.די. מצד שני יש להם מסורת של כואת שנמשכת אלפי שנים, כמו ציד הלווייתנים. לספר את הסיפור העתיק הזה באמצעים מודרניים, הפיוץ הזה, זה מה שמותק אותי כיום".

חיבור בין מסורת לטכנולוגיה היה גם לב לבו של פריקט אחר של האריס מ-2006, שהוזמן על ידי The Time Capsule. Yahoo. היה מבחנת האריס המקבילה המודרנית לציורי המערות שהשאירו לנו הקדמונים, הפעם כטיבית אצבע דיגיטלית. האריס ויארו הזמינו את גולשים להשיב על עשר שאלות ("מה אתה אהב", "מה מעצב אתך?", "כמה אתה מאמיץ?" וכן הלאה) ולצדף קבצים של טקסט, תמונות, ויריאו, אודיו או גרפיקה. "הכוונה היתה ליטול תמונה של העולם ברגע נתון, לנעול אותה בקפסולה וירטואלית אטומה ולהביט בה שוב ב-2020", מסביר האריס, "אלא שבזמן אסוף הוומרים מ-2007 אלף הגולשים העריפו להעניק לנו הצהרה אישית על עולמם הפרטי". את שלושת הימים האחרונים לפני סגירת הקפסולה המשך בעמוד הבא